

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

25 noiembrie 2025*

„Trimitere preliminară – Cetățenia Uniunii – Articolele 20 și 21 TFUE – Articolele 7 și 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Dreptul de liberă circulație și de liberă sedere pe teritoriul statelor membre – Cetățeni ai Uniunii de același sex care au încheiat o căsătorie în timpul exercitării acestui drept – Obligația statului membru de origine de a recunoaște și de a transcrie actul de căsătorie în registrul de stare civilă – Reglementare națională care nu permite o astfel de recunoaștere și o astfel de transcriere pentru motivul că nu este autorizată căsătoria între persoane de același sex”

În cauza C-713/23,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Naczelny Sąd Administracyjny (Curtea Administrativă Supremă, Polonia), prin decizia din 8 noiembrie 2023, primită de Curte la 23 noiembrie 2023, în procedura

Jakub Cupriak-Trojan,

Mateusz Trojan

împotriva

Wojewoda Mazowiecki,

cu participarea:

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Warszawie,

Prokurator Regionalny w Warszawie,

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul K. Lenaerts, președinte, domnul T. von Danwitz, vicepreședinte, domnul F. Biltgen, doamna K. Jürimäe (raportoare), domnii C. Lycourgos și J. Passer și doamna O. Spineanu-Matei, președinți de cameră, și domnii S. Rodin, E. Regan, D. Gratsias, M. Gavalec, Z. Csehi și N. Fenger, judecători,

avocat general: domnul J. Richard de la Tour,

grefier: doamna M. Siekierzyńska, administratoare,

* Limba de procedură: polona.

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 3 decembrie 2024,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Jakub Cupriak-Trojan și Mateusz Trojan, de P. Knut, A. Kula și A. Mazurczak, advokaci;
- pentru Wojewoda Mazowiecki, de K. Płowucha, radca prawny;
- pentru Prokurator Prokuratury Okręgowej w Warszawie, de M. Gawarecka și B. Nowak;
- pentru Prokurator Regionalny w Warszawie, de M. Adamajtys și H. Więckowska;
- pentru guvernul polonez, de B. Majczyna, M. Malczewska și A. Siwek-Ślusarek, în calitate de agenți;
- pentru guvernul german, de J. Möller și R. Kanitz, în calitate de agenți;
- pentru guvernul spaniol, de A. Pérez-Zurita Gutiérrez și A. Torró Molés, în calitate de agenți;
- pentru guvernul maghiar, de Zs. Biró-Tóth și M. Z. Fehér, în calitate de agenți;
- pentru guvernul neerlandez, de M. K. Bulterman și A. Hanje, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de J. Hottiaux și E. Montaguti, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 3 aprilie 2025,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 20 alineatul (2) litera (a) și a articolului 21 alineatul (1) TFUE, citite în lumina articolului 7 și a articolului 21 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), precum și a articolului 2 punctul 2 din Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE (JO 2004, L 158, p. 77, Ediție specială, 05 vol./7, p. 56, rectificare în JO 2020, L 191, p. 35).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între domnii Jakub Cupriak-Trojan și Mateusz Trojan (denumiți în continuare, împreună, „soții în discuție în litigiul principal”), pe de o parte, și Wojewoda Mazowiecki (voievodul Mazoviei, Polonia), pe de altă parte, în legătură cu o cerere de recunoaștere și de transcriere în registrul de stare civilă polonez a actului lor de căsătorie încheiat în Germania.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

Tratatele UE și FUE

3 Potrivit articolului 4 alineatul (2) TUE:

„Uniunea [Europeană] respectă egalitatea statelor membre în raport cu tratatele, precum și identitatea lor națională, inerentă structurilor lor fundamentale politice și constituționale, inclusiv în ceea ce privește autonomia locală și regională. Aceasta respectă funcțiile esențiale ale statului și, în special, pe cele care au ca obiect asigurarea integrității sale teritoriale, menținerea ordinii publice și apărarea securității naționale. În special, securitatea națională rămâne responsabilitatea exclusivă a fiecărui stat membru.”

4 Articolul 20 TFUE prevede:

„(1) Se instituie cetățenia Uniunii. Este cetățean al Uniunii orice persoană care are cetățenia unui stat membru. Cetățenia Uniunii nu înlocuiește cetățenia națională, ci se adaugă acesteia.

(2) Cetățenii Uniunii au drepturile și obligațiile prevăzute în tratate. Aceștia se bucură, printre altele, de:

(a) dreptul de liberă circulație și de ședere pe teritoriul statelor membre;

[...]

Aceste drepturi se exercită în condițiile și limitele definite prin tratate și prin măsurile adoptate pentru punerea în aplicare a acestora.”

5 Articolul 21 alineatul (1) TFUE prevede:

„Orice cetățean al Uniunii are dreptul de liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre, sub rezerva limitărilor și condițiilor prevăzute de tratate și de dispozițiile adoptate în vederea aplicării acestora.”

Carta

6 Articolul 7 din cartă, intitulat „Respectarea vieții private și de familie”, prevede:

„Orice persoană are dreptul la respectarea vieții private și de familie, a domiciliului și a secretului comunicațiilor.”

7 Articolul 9 din cartă, intitulat „Dreptul la căsătorie și dreptul de a întemeia o familie”, prevede:

„Dreptul la căsătorie și dreptul de a întemeia o familie sunt garantate în conformitate cu legile interne care reglementează exercitarea acestor drepturi.”

- 8 Articolul 21 din cartă, intitulat „Nediscriminarea”, prevede la alineatul (1):
„Se interzice discriminarea de orice fel, bazată pe motive precum [...] orientarea sexuală.”

Directiva 2004/38

- 9 Potrivit articolului 1 litera (a) din Directiva 2004/38, aceasta stabilește printre altele condițiile de exercitare a dreptului la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre de către cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora.
- 10 Articolul 2 punctul 2 din această directivă definește noțiunea de „membru de familie” în sensul acesteia. Conform articolului 2 punctul 2 litera (a) din aceasta, un astfel de membru de familie este „soțul”.

Dreptul polonez

Constituția

- 11 Potrivit articolului 18 din Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej (Constituția Republicii Polone, denumită în continuare „Constituția”):
„Republica Polonă apără și protejează căsătoria ca uniune între femeie și bărbat, familia, maternitatea și calitatea de părinți.”
- 12 Articolul 47 din Constituție prevede:
„Orice persoană are dreptul la protecția juridică a vieții sale private, a vieții sale de familie, a demnității și a reputației sale și are dreptul de a decide cu privire la viața sa personală.”

Legea privind Codul familiei și al tutelei

- 13 Articolul 1 alineatul 1 din ustawa – Kodeks rodzinny i opiekuńczy (Legea privind Codul familiei și al tutelei) din 25 februarie 1964 (Dz. U, nr. 9, poziția 59), în versiunea aplicabilă litigiului principal, prevede:
„Căsătoria se încheie atunci când un bărbat și o femeie care sunt prezenți simultan declară în fața șefului oficiului de stare civilă că se unesc prin căsătorie.”

Legea privind actele de stare civilă

- 14 Potrivit articolului 3 din ustawa – Prawo o aktach stanu cywilnego (Legea privind actele de stare civilă) din 28 noiembrie 2014 (Dz. U., poziția 1741), în versiunea aplicabilă litigiului principal (denumită în continuare „Legea privind actele de stare civilă”):
„Actele de stare civilă constituie singura dovadă a faptelor constatate în acestea; lipsa de autenticitate a acestora poate fi demonstrată numai în cadrul unei proceduri jurisdicționale.”

15 Articolul 104 din această lege prevede:

„1. Un document de stare civilă străin care constituie dovada unui eveniment și a înregistrării sale poate fi transpus în registrul de stare civilă prin transcriere.

2. Transcrierea constă în copierea fidelă și literală a conținutului documentului de stare civilă străin atât din punct de vedere lingvistic, cât și [din punct de vedere] formal, fără nicio modificare a grafiei prenumelor sau a numelor de familie ale persoanelor care figurează în documentul de stare civilă străin.

[...]

5. Transcrierea este obligatorie atunci când un cetățean polonez menționat într-un document de stare civilă străin este titularul unui act de stare civilă care atestă evenimente anterioare, stabilit pe teritoriul Republicii Polone, iar cetățeanul menționat solicită executarea unei măsuri de înregistrare a stării civile sau solicită un document de identitate polonez sau un număr PESEL [număr de identificare a persoanelor fizice de cetățenie poloneză].

[...]”

16 Articolul 105 alineatul 1 din legea menționată are următorul cuprins:

„Conținutul documentului de stare civilă străin este copiat în registrul de stare civilă prin intermediul unui act material și tehnic; se face mențiune despre transcriere în actul de stare civilă.”

17 Articolul 107 din aceeași lege prevede:

„Șeful oficiului de stare civilă refuză să efectueze transcrierea dacă:

[...]

3) aceasta ar fi contrară principiilor fundamentale ale ordinii juridice a Republicii Polone.”

Legea privind dreptul internațional privat

18 Articolul 7 din ustawa – Prawo prywatne międzynarodowe (Legea privind dreptul internațional privat) din 4 februarie 2011 (Dz. U., nr. 80, poziția 432), în versiunea aplicabilă litigiului principal, prevede:

„Legea străină nu se aplică în cazul în care aplicarea acesteia ar avea efecte contrare principiilor fundamentale ale ordinii juridice a Republicii Polone.”

Legea privind Codul de procedură civilă

19 Articolul 1138 din ustawa – Kodeks postępowania cywilnego (Legea privind Codul de procedură civilă) din 17 noiembrie 1964 (Dz. U. nr. 43, poziția 296), în versiunea aplicabilă litigiului principal, prevede:

„Documentele publice străine au aceeași forță probantă ca și documentele publice poloneze. [...]”

Litigiul principal și întrebarea preliminară

- 20 Domnul Cupriak-Trojan, care are dublă cetățenie, poloneză și germană, și domnul Trojan, resortisant polonez, s-au căsătorit la Berlin (Germania) la 6 iunie 2018. Din decizia de trimitere reiese că, la data introducerii cererii de decizie preliminară, aceștia locuiau în Germania, dar doreau să se deplaseze în Polonia și să locuiască acolo în calitate de cuplu căsătorit.
- 21 Cu ocazia acestei căsătorii, domnul Cupriak-Trojan a făcut din numele de familie al domnului Trojan a doua parte a propriului nume de familie. La cererea domnului Cupriak-Trojan, Kierownik Urzędu Stanu Cywilnego m.st. Warszawy (șeful Oficiului de stare civilă din Varșovia, Polonia) a adoptat o decizie prin care numele său de familie a fost modificat în același mod în Polonia.
- 22 În plus, domnul Cupriak-Trojan a introdus la șeful Oficiului de stare civilă din Varșovia o cerere de transcriere, în registrul de stare civilă polonez, a actului de căsătorie încheiat în Germania. Prin decizia din 8 august 2019, această cerere a fost respinsă pentru motivul că dreptul polonez nu prevede căsătoria între persoane de același sex și că, prin urmare, transcrierea unui astfel de act de căsătorie străin ar încălca principiile fundamentale consacrate de ordinea juridică a Republicii Polone.
- 23 Soții în discuție în litigiul principal au contestat această decizie la voievodul Mazoviei. Acesta din urmă a confirmat decizia menționată și a constatat de asemenea o contradicție între forma actului de căsătorie german și echivalentul său polonez. Acesta a apreciat că, în cazul transcrierii actului de căsătorie încheiat în Germania, șeful Oficiului de stare civilă din Varșovia ar trebui să înscrie prenumele și numele de familie ale celor doi bărbați, dintre care unul ar fi menționat la rubrica „femeia”. Cu toate acestea, din moment ce, în Polonia, căsătoria nu poate fi încheiată decât între un bărbat și o femeie, ar fi nelegal să se înscrie doi bărbați la starea civilă în calitate de soți, iar aceasta în pofida modului în care sunt denumite diferitele rubrici în modelul de act.
- 24 Soții în discuție în litigiul principal au introdus o acțiune împotriva deciziei voievodului Mazoviei la Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (Tribunalul Administrativ Voievodal din Varșovia, Polonia), susținând printre altele că obligația de a proteja căsătoria ca uniune între un bărbat și o femeie, astfel cum este prevăzută la articolul 18 din Constituție, nu are ca efect să interzică să se ia act de o căsătorie încheiată în străinătate între două persoane de același sex.
- 25 Prin hotărârea din 1 iulie 2020, această instanță a respins acțiunea pentru motivul printre altele că transcrierea unui act de căsătorie precum cel în discuție în litigiul principal ar încălca principiile fundamentale consacrate de ordinea juridică poloneză, în sensul articolului 107 punctul 3 din Legea privind actele de stare civilă. Astfel, reținerea raționamentului soților în discuție în litigiul principal ar conduce la coexistența în ordinea juridică națională a căsătoriilor încheiate între o femeie și un bărbat și a celor încheiate între persoane de același sex, ceea ce nu este prevăzut nici de Constituție, nici de legile naționale, printre care Legea privind Codul familiei și al tutelei, în versiunea aplicabilă litigiului principal. Instanța menționată a apreciat de asemenea că refuzul transcrierii unui astfel de act de căsătorie nu încălca nici articolele 8 și 14 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”) coroborate cu articolul 12 din această convenție, nici articolul 21 alineatul (1) TFUE. Astfel, litigiul principal ar privi o chestiune referitoare la starea civilă fără legătură cu dreptul de circulație și de ședere într-un stat membru.

- 26 Soții în discuție în litigiul principal au formulat recurs împotriva acestei hotărâri la Naczelny Sąd Administracyjny (Curtea Administrativă Supremă, Polonia), care este instanța de trimitere. Ei consideră că nerecunoașterea căsătoriei lor constituie o restricție disproporționată privind libertatea lor de circulație și de ședere pe teritoriul statelor membre, ca urmare a aprecierii diferite a stării lor civile în Polonia și în Germania. Acest lucru i-ar descuraja sau chiar i-ar împiedica să își exercite această libertate de circulație. În special, perspectiva de a trăi sub două stări civile diferite, și anume în calitate de persoane căsătorite în Germania și în calitate de persoane celibatate în Polonia, și de a nu putea continua în Polonia aceeași viață privată și de familie precum cea pe care o duceau în Germania ar fi susceptibilă să îi descurajeze să locuiască pe teritoriul Republicii Polone.
- 27 Instanța de trimitere are îndoieli cu privire la interpretarea articolului 20 alineatul (2) litera (a) și a articolului 21 alineatul (1) TFUE, interpretate în lumina articolului 7 și a articolului 21 alineatul (1) din cartă.
- 28 Această instanță arată că, în Polonia, transcrierea unui document de stare civilă străin constă într-o copiere fidelă și literală, în registrul de stare civilă polonez, a conținutului acestui document, atât din punct de vedere lingvistic, cât și din punct de vedere formal, fără nicio modificare a grafiei prenumelor și a numelor de familie ale persoanelor care figurează în documentul menționat. Conținutul său ar fi transpus în registrul de stare civilă prin intermediul unui act material și tehnic, iar în actul de stare civilă s-ar face mențiuni despre transcriere. Transcrierea ar da naștere unui act de stare civilă polonez care se „disociază” de actul original în care este consemnat evenimentul și a cărui soartă ulterioară în ordinea juridică poloneză ar fi independentă de soarta actului străin. Conform articolului 3 din Legea privind actele de stare civilă, transcrierea unui act de stare civilă străin ar avea ca efect juridic direct crearea unui act de stare civilă polonez ce ar avea o forță probantă echivalentă cu actele de stare civilă întocmite în Polonia.
- 29 Instanța de trimitere arată că chestiunile de stare civilă, precum și normele referitoare la căsătorie aferente sunt materii care sunt de competența statelor membre. Cu toate acestea, instanța de trimitere se întreabă dacă diferența dintre normele aplicabile în Germania și cele aplicabile în Polonia nu are ca efect să aducă atingere libertății recunoscute oricărui cetățean al Uniunii de circulație și de ședere pe teritoriul statelor membre.
- 30 În acest context, referindu-se la Hotărârea din 24 noiembrie 2016, Parris (C-443/15, EU:C:2016:897, punctul 59), instanța de trimitere subliniază că statele membre dispun de o marjă de apreciere pentru a introduce sau nu căsătoria între persoane de același sex în ordinea lor juridică. Cu toate acestea, potrivit jurisprudenței Curții, statele membre ar fi obligate, în exercitarea competențelor lor, să respecte dreptul Uniunii și în special dreptul de liberă circulație și de ședere.
- 31 Potrivit jurisprudenței Curții rezultate din Hotărârea din 5 iunie 2018, Coman ș.a. (C-673/16, EU:C:2018:385), și din Hotărârea din 14 decembrie 2021, Stoliczna obshtina, rayon „Pancharevo” (C-490/20, EU:C:2021:1008), drepturile recunoscute resortisanților statelor membre de dreptul Uniunii îl includ pe cel de a duce o viață de familie normală atât în statul membru gazdă, cât și în statul membru a cărui cetățenie o dețin, cu ocazia întoarcerii în acest stat membru, beneficiind de prezența alături de ei, pe teritoriul statului membru respectiv, a membrilor familiei lor. În consecință, instanța de trimitere ridică printre altele problema restrângerii dreptului soților în discuție în litigiul principal de a duce o viață de familie în statul membru a cărui cetățenie o dețin, în speță Polonia, în calitate de cuplu căsătorit, și a beneficiului drepturilor aferente acesteia.

- 32 În această privință, instanța de trimitere arată că, până în prezent, potrivit jurisprudenței naționale, dreptul Uniunii nu prevede o obligație absolută de a transcrie în registrul național de stare civilă acte de stare civilă întocmite în alte state membre, inclusiv căsătoria, și că refuzul de a transcrie un document de stare civilă străin poate fi justificat prin aplicarea articolului 107 punctul 3 din Legea privind actele de stare civilă. Instanțele naționale ar fi statuat de asemenea că introducerea căsătoriei între persoane de același sex în ordinea juridică poloneză prin transcriere în registrul de stare civilă poate fi problematică din perspectiva posibilității de a asimila o astfel de uniune căsătoriei, astfel cum este prevăzută de dreptul civil polonez. Cu toate acestea, instanța de trimitere observă de asemenea că instanțele naționale nu au efectuat încă, în materie, o examinare aprofundată a acestor chestiuni în contextul libertății de circulație și de ședere, ținând seama de drepturile fundamentale consacrate la articolul 7 și la articolul 21 alineatul (1) din cartă.
- 33 În această privință, instanța de trimitere se referă la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la recunoașterea juridică a uniunilor dintre persoanele de același sex în special în contextul dreptului la respectarea vieții private și de familie, consacrat la articolul 8 din CEDO.
- 34 Instanța de trimitere preconizează două ipoteze pentru soluționarea litigiului principal, preferând-o pe prima. Pe de o parte, aceasta apreciază că ar putea fi justificată interpretarea articolului 20 alineatul (2) litera (a) și a articolului 21 alineatul (1) TFUE în sensul că un refuz al transcrierii, asemănător celui în discuție în litigiul principal, constituie o nerespectare de către statul membru în cauză a dreptului cetățenilor Uniunii de a duce o viață de familie în calitate de persoane căsătorite, al căror act de căsătorie este înscris în registrul de stare civilă al unui alt stat membru, precum și un semn de discriminare pe motive de sex și de orientare sexuală. Ar rezulta că acest refuz ar împiedica aceste persoane să își exercite pe deplin dreptul de liberă circulație și de ședere în acest stat membru.
- 35 Pe de altă parte, aceste două dispoziții ar putea fi interpretate în sensul că nu se opun unui refuz al transcrierii, precum cel în discuție în litigiul principal, în măsura în care acest refuz nu ar priva cetățenii Uniunii de dreptul lor de liberă circulație și ședere în statul membru care a refuzat o astfel de transcriere. În speță, un document oficial de stare civilă străin eliberat într-un alt stat membru, inclusiv un document care atestă o căsătorie, ar avea aceeași forță probantă ca documentele oficiale eliberate de autoritățile poloneze. Utilizarea unui astfel de document oficial întocmit într-un alt stat membru nu ar fi supusă niciunei alte restricții decât cea care impune traducerea sa în limba națională.
- 36 În aceste condiții, Naczelny Sąd Administracyjny (Curtea Administrativă Supremă) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:
- „Dispozițiile articolului 20 alineatul (2) litera (a) și ale articolului 21 alineatul (1) TFUE coroborate cu articolul 7 și cu articolul 21 alineatul (1) din [cartă], precum și cu articolul 2 punctul 2 din Directiva [2004/38] trebuie interpretate în sensul că se opun posibilității ca autoritățile competente ale unui stat membru a cărui cetățenie este deținută de un cetățean al Uniunii care a încheiat o căsătorie cu un alt cetățean al Uniunii (o persoană de același sex) într-un stat membru, în conformitate cu legislația acestui stat, să refuze recunoașterea și transcrierea în registrele naționale de stare civilă a acestui act de căsătorie, împiedicând astfel persoanele respective să locuiască în acest stat având starea civilă rezultată din căsătoria lor și sub același nume de familie pentru motivul că legislația statului gazdă nu prevede căsătoria între persoane de același sex?”

Cu privire la întrebarea preliminară

- 37 Cu titlu introductiv, trebuie să se constate că întrebarea preliminară privește articolele 20 și 21 TFUE, interpretate în lumina cartei, precum și a articolului 2 punctul 2 din Directiva 2004/38. Or, litigiul principal privește cererea soților în discuție în litigiul principal ca actul lor de căsătorie încheiat în Germania să fie transcris în registrul de stare civilă polonez pentru a li se recunoaște în Polonia calitatea de persoane căsătorite, care este statul membru a cărui cetățenie o dețin. Astfel, obiectul acestui litigiu nu intră în domeniul de aplicare al acestei directive, care reglementează numai condițiile de intrare și de ședere a unui cetățean al Uniunii în alte state membre decât cel a cărui cetățenie o deține (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 iunie 2018, Coman ș.a., C-673/16, EU:C:2018:385, punctul 20, precum și jurisprudența citată).
- 38 În aceste condiții, este necesar să se considere că, prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 20 și articolul 21 alineatul (1) TFUE, citite în lumina articolului 7 și a articolului 21 alineatul (1) din cartă, trebuie interpretate în sensul că se opun reglementării unui stat membru care, pentru motivul că dreptul acestui stat membru nu autorizează căsătoria între persoane de același sex, nu permite recunoașterea căsătoriei între doi resortisanți de același sex ai statului membru menționat, încheiată în mod legal în cadrul exercitării libertății lor de circulație și de ședere într-un alt stat membru, în care aceștia au întemeiat sau au consolidat o viață de familie, și nici transcrierea în acest scop a actului de căsătorie în registrul de stare civilă al primului stat membru.
- 39 Trebuie arătat că domnul Cupriak-Trojan, care are dublă cetățenie, poloneză și germană, și domnul Trojan, în calitate de resortisant polonez, beneficiază amândoi, în temeiul articolului 20 alineatul (1) TFUE, de statutul de cetățean al Uniunii.
- 40 Acest statut de cetățean al Uniunii constituie statutul fundamental al resortisanților statelor membre [Hotărârea din 20 septembrie 2001, Grzelczyk, C-184/99, EU:C:2001:458, punctul 31, și Hotărârea din 29 aprilie 2025, Comisia/Malta (Cetățenie prin investiții), C-181/23, EU:C:2025:283, punctul 92].
- 41 Articolul 20 alineatul (2), precum și articolele 21 și 22 TFUE atașează o serie de drepturi statutului menționat. Conform articolului 20 alineatul (2) litera (a) și articolului 21 alineatul (1) TFUE, cetățenia Uniunii conferă fiecărui cetățean al Uniunii printre altele un drept fundamental și individual de liberă circulație și de ședere pe teritoriul statelor membre, sub rezerva limitărilor și a restricțiilor stabilite de Tratatul FUE și a măsurilor adoptate în scopul aplicării acestora (Hotărârea din 7 octombrie 2010, Lassal, C-162/09, EU:C:2010:592, punctul 29, Hotărârea din 13 septembrie 2016, Rendón Marín, C-165/14, EU:C:2016:675, punctul 70, și Hotărârea din 4 octombrie 2024, Mirin, C-4/23, EU:C:2024:845, punctul 52).
- 42 Astfel cum reiese din jurisprudența Curții, un resortisant al unui stat membru care, în calitate sa de cetățean al Uniunii, și-a exercitat libertatea de circulație și de ședere într-un alt stat membru decât statul său membru de origine se poate prevala de drepturile aferente acestei calități, în special de cele prevăzute la articolul 21 alineatul (1) TFUE, inclusiv, dacă este cazul, față de statul său membru de origine (Hotărârea din 23 octombrie 2007, Morgan și Bucher, C-11/06 și C-12/06, EU:C:2007:626, punctul 22, precum și Hotărârea din 5 iunie 2018, Coman ș.a., C-673/16, EU:C:2018:385, punctul 31).

- 43 Drepturile recunoscute resortisanților statelor membre prin această dispoziție îl includ pe cel de a duce o viață de familie normală atât în statul membru gazdă, cât și în statul membru a cărui cetățenie o dețin, cu ocazia întoarcerii în acest stat membru, beneficiind de prezența alături de ei, pe teritoriul statului membru respectiv, a membrilor familiei lor, inclusiv de cea a soțului lor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 noiembrie 2017, Lounes, C-165/16, EU:C:2017:862, punctul 52, precum și Hotărârea din 5 iunie 2018, Coman ș.a., C-673/16, EU:C:2018:385, punctele 32 și 34).
- 44 În această privință, în ceea ce privește membrii de familie ai unui cetățean al Uniunii care sunt resortisanți ai unei țări terțe, Curtea a statuat că, atunci când, cu ocazia unei șederi efective a cetățeanului Uniunii într-un stat membru, altul decât cel al cărui resortisant este, în temeiul și cu respectarea condițiilor prevăzute de Directiva 2004/38, a fost întemeiată sau consolidată o viață de familie în acest stat membru, efectul util al drepturilor de care respectivul cetățean al Uniunii beneficiază în temeiul articolului 21 alineatul (1) TFUE impune ca viața de familie a acestui cetățean în statul membru menționat să poată fi continuată la întoarcerea sa în statul membru al cărui resortisant este, ceea ce presupune printre altele obligația acestuia din urmă de a acorda un drept de ședere derivat membrului de familie respectiv, resortisant al unei țări terțe. Astfel, în lipsa unui asemenea drept de ședere derivat, acest cetățean al Uniunii ar putea fi descurajat să părăsească statul membru al cărui resortisant este pentru a-și exercita dreptul de ședere, în temeiul articolului 21 alineatul (1) TFUE, pe teritoriul unui alt stat membru sau să revină în statul său membru de origine după ce și-a exercitat acest drept din cauza faptului că nu are certitudinea că poate continua în acesta viața de familie pe care a întemeiat-o sau a consolidat-o în statul membru gazdă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 11 decembrie 2007, Eind, C-291/05, EU:C:2007:771, punctele 35 și 36, precum și Hotărârea din 12 martie 2014, O. și B., C-456/12, EU:C:2014:135, punctul 54).
- 45 Curtea a avut deja printre altele ocazia să constate existența unei astfel de obligații de acordare a unui drept de ședere derivat soțului unui cetățean al Uniunii, într-o situație în care acest soț era resortisant al unei țări terțe de același sex ca și cetățeanul Uniunii și în care căsătoria cu acesta din urmă a fost încheiată în mod legal în statul membru gazdă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 iunie 2018, Coman ș.a., C-673/16, EU:C:2018:385, punctele 53 și 56).
- 46 În ceea ce privește situația a doi cetățeni ai Uniunii care, precum în cauza principală, duc o viață comună în statul membru gazdă unde au încheiat o căsătorie în conformitate cu dreptul acestui din urmă stat membru, efectul util al drepturilor conferite acestor cetățeni de articolul 21 alineatul (1) TFUE impune cu atât mai mult ca acești cetățeni să poată avea certitudinea că pot continua în statul membru din care provin viața de familie pe care au întemeiat-o sau au consolidat-o în statul membru gazdă, în special prin efectul căsătoriei lor.
- 47 Desigur, în stadiul actual al dreptului Uniunii, normele referitoare la căsătorie intră în competența statelor membre, iar dreptul Uniunii nu poate aduce atingere acestei competențe. Aceste state membre sunt astfel libere să prevadă sau nu, în dreptul lor național, căsătoria pentru persoane de același sex (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 iunie 2018, Coman ș.a., C-673/16, EU:C:2018:385, punctul 37, precum și Hotărârea din 14 decembrie 2021, Stolichna obshtina, rayon „Pancharevo”, C-490/20, EU:C:2021:1008, punctul 52).
- 48 Cu toate acestea, în exercitarea acestei competențe, fiecare stat membru trebuie să respecte dreptul Uniunii, în special dispozițiile Tratatului FUE referitoare la libertatea recunoscută oricărui cetățean al Uniunii de circulație și de ședere pe teritoriul statelor membre, recunoscând, în acest scop, starea persoanelor stabilite într-un alt stat membru în conformitate cu dreptul

acestui (Hotărârea din 14 decembrie 2021, *Stolichna obshtina, rayon „Pancharevo”*, C-490/20, EU:C:2021:1008, punctul 52, și Hotărârea din 4 octombrie 2024, *Mirin*, C-4/23, EU:C:2024:845, punctul 53).

- 49 În speță, din elementele furnizate de instanța de trimitere reiese că soții în discuție în litigiul principal solicită autorităților poloneze să transcrie în registrul de stare civilă polonez actul de căsătorie pe care l-au încheiat cu ocazia exercitării libertății lor de circulație și de ședere în Germania, în vederea recunoașterii acestei căsătorii în Polonia. Această cerere a fost respinsă pentru motivul că dreptul polonez nu autorizează căsătoria între persoane de același sex și, prin urmare, nu permite o astfel de transcriere.
- 50 Instanța de trimitere are îndoieli cu privire la consecințele unui astfel de refuz asupra posibilității acestor soți de a continua în Polonia viața de familie întemeiată sau consolidată în Germania ca efect al căsătoriei lor. În acest sens și sub rezerva verificărilor efectuate de această instanță, soții menționați au precizat, în observațiile prezentate Curții, că, pentru o anumită perioadă în care domnul Trojan locuia și lucra în Polonia, domnul Cupriak-Trojan era șomer fără a fi acoperit de asigurarea publică de sănătate, în timp ce, dacă efectele căsătoriei lor ar fi fost recunoscute în Polonia, el ar fi beneficiat de această acoperire. De asemenea cererea de actualizare a numelui de familie al domnului Cupriak-Trojan în cartea funciară a fost admisă de o instanță poloneză pentru unul dintre bunurile imobile care îi aparțin, dar a fost respinsă de o altă instanță poloneză pentru un alt bun, pentru motivul că actul de căsătorie între persoane de același sex nu era acceptat pentru a constitui temeiul unei asemenea cereri.
- 51 În această privință, este necesar să se constate că refuzul autorităților unui stat membru a cărui cetățenie o au doi cetățeni ai Uniunii de același sex de a recunoaște căsătoria pe care aceștia au încheiat-o în mod legal în aplicarea procedurilor prevăzute în acest scop într-un alt stat membru, în care acești cetățeni ai Uniunii și-au exercitat libertatea de circulație și de ședere, este susceptibil să împiedice exercitarea dreptului consacrat la articolul 21 TFUE, din moment ce un astfel de refuz este de natură să le provoace acestora inconveniente majore de ordin administrativ, profesional și privat (a se vedea prin analogie Hotărârea din 4 octombrie 2024, *Mirin*, C-4/23, EU:C:2024:845, punctul 55 și jurisprudența citată).
- 52 În special, un astfel de refuz îi împiedică pe respectivii cetățeni ai Uniunii, care au întemeiat sau au consolidat o viață de familie în timpul șederii lor în statul membru gazdă, locuind acolo în calitate de persoane căsătorite, să continue această viață de familie beneficiind de acest statut juridic, cert și opozabil terților, și îi constrânge să trăiască în calitate de persoane celibatate după întoarcerea lor în statul membru de origine.
- 53 Astfel, în lipsa recunoașterii acestei căsătorii în statul membru de origine, există un risc concret ca aceiași cetățeni să fie serios împiedicați în organizarea vieții lor de familie la întoarcerea lor în acest stat membru, din moment ce se află în imposibilitatea, în numeroase acțiuni din viața de zi cu zi, atât în sfera publică, cât și în sfera privată, de a-și valorifica statutul marital, care a fost totuși stabilit în mod legal în statul membru gazdă.
- 54 Rezultă că refuzul autorităților unui stat membru de a recunoaște căsătoria a doi cetățeni ai Uniunii de același sex, încheiată în timpul șederii lor în alt stat membru, constituie un obstacol în calea exercitării dreptului acestor cetățeni, consacrat la articolul 21 alineatul (1) TFUE, de liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre. Astfel, un asemenea refuz va avea drept

consecință privarea respectivilor cetățeni ai Uniunii de posibilitatea de a se întoarce în statul membru ai cărui resortisanți sunt, continuând în acest stat viața de familie întemeiată sau consolidată în statul membru gazdă.

- 55 Cu toate acestea, conform unei jurisprudențe constante, o restricție privind libera circulație a persoanelor care, precum în cauza principală, este independentă de cetățenia persoanelor vizate poate fi justificată dacă se întemeiază pe considerații obiective de interes general și este proporțională cu obiectivul legitim urmărit de dreptul național (Hotărârea din 5 iunie 2018, Coman ș.a., C-673/16, EU:C:2018:385, punctul 41, precum și jurisprudența citată). În plus, atunci când o măsură a unui stat membru care restrânge o libertate fundamentală garantată de Tratatul FUE este justificată de un motiv imperativ de interes general recunoscut de dreptul Uniunii, trebuie să se considere că o asemenea măsură pune în aplicare dreptul Uniunii, în sensul articolului 51 alineatul (1) din cartă, astfel încât ea trebuie să fie conformă cu drepturile fundamentale consacrate de aceasta din urmă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 aprilie 2014, Pflieger ș.a., C-390/12, EU:C:2014:281, punctul 36, precum și Hotărârea din 10 iulie 2025, INTERZERO ș.a., C-254/23, EU:C:2025:569, punctul 105).
- 56 Din jurisprudența Curții reiese că o măsură este proporțională atunci când, fiind aptă pentru realizarea obiectivului urmărit, nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestuia (Hotărârea din 5 iunie 2018, Coman ș.a., C-673/16, EU:C:2018:385, punctul 41, precum și jurisprudența citată). În plus, un obiectiv de interes general nu poate fi urmărit fără a se ține seama de faptul că trebuie să fie conciliat cu drepturile fundamentale vizate de măsură, prin crearea unui echilibru între, pe de o parte, acest obiectiv și, pe de altă parte, drepturile în cauză, pentru a se asigura că inconveniente cauzate de această măsură nu sunt disproporționate în raport cu scopurile vizate [Hotărârea din 22 noiembrie 2022, Luxembourg Business Registers, C-37/20 și C-601/20, EU:C:2022:912, punctul 64, Hotărârea din 23 martie 2023, Generalstaatsanwaltschaft Bamberg (Excepție de la principiul *ne bis in idem*), C-365/21, EU:C:2023:236, punctul 59, precum și Hotărârea din 10 iulie 2025, INTERZERO ș.a., C-254/23, EU:C:2025:569, punctul 109].
- 57 În speță, din indicațiile instanței de trimitere reiese că cererea soților în discuție în litigiul principal, care constă în transcrierea actului de căsătorie încheiat în Germania în registrul de stare civilă polonez în vederea recunoașterii acestei căsătorii în Polonia, a fost respinsă pentru motivul că dreptul polonez nu autorizează căsătoria între persoane de același sex și că, în consecință, o astfel de transcriere ar încălca principiile fundamentale consacrate de ordinea juridică poloneză.
- 58 În această privință, trebuie amintit că, potrivit articolului 4 alineatul (2) TUE, Uniunea respectă identitatea națională a statelor membre, inerentă structurilor lor fundamentale politice și constituționale (Hotărârea din 5 iunie 2018, Coman ș.a., C-673/16, EU:C:2018:385, punctul 43, precum și jurisprudența citată).
- 59 În plus, conform articolului 9 din cartă, dreptul la căsătorie și dreptul de a întemeia o familie sunt garantate în conformitate cu legile interne care reglementează exercitarea acestor drepturi.
- 60 Pe de altă parte, Curtea a statuat în mod repetat că noțiunea de „ordine publică” drept justificare a unei derogări de la o libertate fundamentală trebuie interpretată în mod strict, astfel încât sfera ei să nu poată fi stabilită unilateral de fiecare stat membru fără exercitarea unui control din partea instituțiilor Uniunii. Din aceasta rezultă că ordinea publică nu poate fi invocată decât în caz de

amenințare reală și suficient de gravă care afectează un interes fundamental al societății (Hotărârea din 5 iunie 2018, Coman ș.a., C-673/16, EU:C:2018:385, punctul 44, precum și jurisprudența citată).

- 61 Or, obligația statului membru de origine de a recunoaște o căsătorie între cetățeni ai Uniunii de același sex încheiată în statul membru gazdă cu ocazia exercitării libertății lor de circulație și de ședere pentru a le permite să se întoarcă în statul membru ai cărui resortisanți sunt și să își continue acolo viața de familie beneficiind de statutul lor marital stabilit în mod legal în statul membru gazdă nu aduce atingere instituției căsătoriei în statul membru de origine, care este definită de dreptul național și care ține, astfel cum s-a amintit la punctul 47 din prezenta hotărâre, de competența statelor membre. Astfel, ea nu implică obligația acestui din urmă stat membru de a prevedea, în dreptul său național, instituția căsătoriei între persoane de același sex. Ea se limitează la obligația de a garanta recunoașterea unor asemenea căsătorii, încheiate în statul membru gazdă conform dreptului acestui stat, și aceasta în scopul exercitării drepturilor conferite acestor cetățeni de dreptul Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 iunie 2018, Coman ș.a., C-673/16, EU:C:2018:385, punctul 45, precum și Hotărârea din 14 decembrie 2021, Stolichna obshtina, rayon „Pancharevo”, C-490/20, EU:C:2021:1008, punctele 56 și 57).
- 62 Astfel, o asemenea obligație de recunoaștere nu încalcă identitatea națională și nici nu amenință ordinea publică a statului membru de origine.
- 63 Trebuie adăugat, ținând seama de jurisprudența amintită la punctul 55 din prezenta hotărâre, că o măsură națională care este de natură să împiedice exercitarea liberei circulații a persoanelor nu poate fi justificată decât dacă această măsură este conformă cu drepturile fundamentale garantate de cartă, a căror respectare este asigurată de Curte, și în special cu dreptul la respectarea vieții private și de familie, prevăzut la articolul 7 din aceasta, precum și cu interzicerea oricărei discriminări pe motiv de orientare sexuală, prevăzută la articolul 21 alineatul (1) din aceasta (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 iunie 2018, Coman ș.a., C-673/16, EU:C:2018:385, punctul 47, Hotărârea din 14 decembrie 2021, Stolichna obshtina, rayon „Pancharevo”, C-490/20, EU:C:2021:1008, punctul 58, precum și Hotărârea din 4 octombrie 2024, Mirin, C-4/23, EU:C:2024:845, punctul 62).
- 64 În această privință, referitor la dreptul la respectarea vieții private și de familie garantat la articolul 7 din cartă, din Explicațiile cu privire la Carta drepturilor fundamentale (JO 2007, C 303, p. 17) rezultă că, în conformitate cu articolul 52 alineatul (3) din cartă, drepturile garantate la articolul 7 din aceasta au același înțeles și același domeniu de aplicare precum cele garantate la articolul 8 din CEDO, această din urmă dispoziție constituind un prag de protecție minimă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 4 octombrie 2024, Mirin, C-4/23, EU:C:2024:845, punctul 63 și jurisprudența citată).
- 65 Or, reiese din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului că relația pe care o are un cuplu de persoane de același sex este susceptibilă să intre în sfera noțiunii de „viață privată”, precum și a noțiunii de „viață de familie” la fel ca cea pe care o are un cuplu de persoane de sex opus care se află în aceeași situație (Hotărârea din 5 iunie 2018, Coman ș.a., C-673/16, EU:C:2018:385, punctul 50, precum și jurisprudența citată).
- 66 În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că articolul 8 din CEDO impune statelor membre o obligație pozitivă de a institui un cadru juridic care să permită recunoașterea juridică și protecția cuplurilor de persoane de același sex și că Republica Polonă a încălcat această obligație, ceea ce a determinat incapacitatea persoanelor în cauză de a organiza aspecte

fundamentale ale vieții lor private și de familie. În ceea ce privește persoanele de același sex care au încheiat în mod legal o căsătorie în străinătate, această Curte a constatat printre altele că, prin refuzul de a înregistra această căsătorie sub orice formă, autoritățile poloneze au lăsat aceste persoane într-un vid juridic și nu au răspuns nevoilor fundamentale de recunoaștere și de protecție ale cuplurilor de același sex angajate într-o relație stabilă. Curtea menționată a apreciat astfel că niciunul dintre motivele de interes public invocate de guvernul polonez nu prevalează asupra interesului acestor persoane ca relațiile dintre ele să fie recunoscute și protejate în mod corespunzător prin lege (Curtea EDO, 12 decembrie 2023, Przybyszewska ș.a. împotriva Poloniei, CE:ECHR:2023:1212JUD001145417, § 113, 123 și 124; Curtea EDO, 19 septembrie 2024, Formela ș.a. împotriva Poloniei, CE:ECHR:2024:0919JUD005882812, § 20, 25, 26 și 29, precum și Curtea EDO, 24 aprilie 2025, Andersen împotriva Poloniei, CE:ECHR:2025:0424JUD005366220, § 11 și 14-19).

- 67 Prin urmare, nerecunoașterea căsătoriei pe care doi cetățeni ai Uniunii de același sex au încheiat-o în conformitate cu dreptul statului membru în care acești cetățeni ai Uniunii și-au exercitat libertatea de circulație și de ședere, pentru motivul că dreptul statului membru a cărui cetățenie o dețin și în care acești cetățeni ai Uniunii doresc să își continue viața privată și de familie nu autorizează căsătoria între persoane de același sex, este contrară drepturilor fundamentale pe care articolul 7 din cartă le garantează cuplurilor de persoane de același sex.
- 68 Prin urmare, astfel cum a arătat în esență domnul avocat general la punctul 36 din concluzii, unui stat membru care nu autorizează căsătoria între persoane de același sex îi revine sarcina de a institui proceduri adecvate pentru ca o astfel de căsătorie să fie recunoscută atunci când aceasta a fost încheiată de doi cetățeni ai Uniunii cu ocazia exercitării libertății lor de circulație și de ședere în conformitate cu dreptul statului membru gazdă.
- 69 În această privință, este necesar să se arate că alegerea modalităților de recunoaștere a căsătoriilor încheiate de cetățenii Uniunii cu ocazia exercitării libertății lor de circulație și de ședere în alt stat membru ține de marja de apreciere a statelor membre în cadrul exercitării competenței lor, menționată la punctul 47 din prezenta hotărâre, în materie de norme referitoare la căsătorie. Astfel, transcrierea actelor de căsătorie în registrul de stare civilă al acestor state membre nu constituie decât o modalitate printre altele de natură să permită o asemenea recunoaștere. Cu toate acestea, este necesar ca aceste modalități să nu facă imposibilă sau excesiv de dificilă punerea în aplicare a drepturilor conferite de articolul 21 TFUE.
- 70 În plus, atunci când utilizează marja de apreciere de care dispun pentru a institui procedurile adecvate pentru recunoașterea unei căsătorii care a fost încheiată de doi cetățeni ai Uniunii cu ocazia exercitării libertății lor de circulație și de ședere în alt stat membru, statele membre sunt obligate să respecte articolul 21 alineatul (1) din cartă. În această privință, trebuie să se precizeze că interdicția oricărei discriminări pe motiv de orientare sexuală, consacrată de această dispoziție, are un caracter imperativ în calitate de principiu general al dreptului Uniunii (a se vedea prin analogie Hotărârea din 15 ianuarie 2014, Association de médiation sociale, C-176/12, EU:C:2014:2, punctul 47, Hotărârea din 17 aprilie 2018, Egenberger, C-414/16, EU:C:2018:257, punctul 76, și Hotărârea din 22 ianuarie 2019, Cresco Investigation, C-193/17, EU:C:2019:43, punctul 76).
- 71 În speță, deși, în principiu, actele de căsătorie încheiate în străinătate pot produce efecte probatorii echivalente cu cele ale actelor de căsătorie poloneze, în practică este excesiv de dificil sau chiar imposibil să se obțină drepturi în temeiul acestor acte, în măsura în care, în lipsa unei transcrieri a actelor menționate în registrul de stare civilă polonez, recunoașterea aceluiași acte

este supusă puterii de apreciere a acestor autorități administrative și este susceptibilă să facă, în consecință, obiectul unor decizii divergente ale autorităților menționate, fapt ilustrat de împrejurările cauzei principale evocate la punctul 50 din prezenta hotărâre.

- 72 Astfel, atât din indicațiile furnizate de instanța de trimitere, cât și din observațiile pe care guvernul polonez le-a prezentat Curții reiese că transcrierea actului de căsătorie în registrul de stare civilă polonez constituie singurul mijloc prevăzut de dreptul polonez care permite ca o căsătorie încheiată într-un alt stat membru decât Republica Polonă să fie recunoscută efectiv de autoritățile administrative poloneze.
- 73 Prin urmare, exercitarea dreptului la recunoașterea căsătoriei încheiate într-un alt stat membru este susceptibilă să fie repusă în discuție de puterea de apreciere de care dispun autoritățile competente în cadrul procedurii de recunoaștere a actului de căsătorie, din moment ce această putere de apreciere conduce la abordări divergente în ceea ce privește o astfel de recunoaștere, care sunt de natură să genereze inconveniente grave de ordin administrativ, profesional și privat menționate la punctul 51 din prezenta hotărâre (a se vedea prin analogie Hotărârea din 4 octombrie 2024, Mirin, C-4/23, EU:C:2024:845, punctul 69).
- 74 În plus, din elementele furnizate Curții reiese că, în temeiul dreptului polonez, cuplurile de persoane de sex opus beneficiază de posibilitatea unei transcrieri a actului lor de căsătorie în registrul de stare civilă polonez atunci când această căsătorie a fost încheiată într-un alt stat membru. În schimb, cuplurile de același sex, precum cel în discuție în litigiul principal, nu pot, din cauza orientării lor sexuale, să îndeplinească condițiile prevăzute de dreptul polonez pentru a obține o astfel de transcriere.
- 75 Or, deși, astfel cum s-a amintit la punctul 69 din prezenta hotărâre, statele membre dispun de o marjă de apreciere în ceea ce privește modalitățile de recunoaștere a căsătoriilor încheiate de cetățenii Uniunii cu ocazia exercitării libertății lor de circulație și de ședere într-un alt stat membru, lipsa unei modalități de recunoaștere echivalente cu cea acordată cuplurilor de sex opus constituie o discriminare pe motiv de orientare sexuală și interzisă de articolul 21 alineatul (1) din cartă. Rezultă că, atunci când un stat membru alege, în cadrul acestei marje de apreciere, să prevadă în dreptul său național o modalitate unică de recunoaștere a căsătoriilor încheiate de cetățenii Uniunii cu ocazia exercitării libertății lor de circulație și de ședere într-un alt stat membru, cum este în speță transcrierea actului de căsătorie în registrul de stare civilă, acest stat membru este obligat să aplice această modalitate fără distincție căsătoriilor încheiate între persoane de același sex și celor încheiate între persoane de sex opus.
- 76 În sfârșit, trebuie să se precizeze că atât articolul 20 și articolul 21 alineatul (1) TFUE, cât și articolul 7 și articolul 21 alineatul (1) din cartă sunt suficiente în sine și nu trebuie să fie precizate prin dispoziții ale dreptului Uniunii sau ale dreptului național pentru a conferi particularilor drepturi ce pot fi invocate ca atare. În consecință, în cazul în care ar constata că nu este posibil să dea dreptului său național o interpretare conformă cu dreptul Uniunii, instanța de trimitere ar fi obligată să asigure, în cadrul competențelor sale, protecția juridică ce decurge pentru justițiabili din aceste dispoziții și să garanteze efectul deplin al acestora, lăsând, la nevoie, neaplicate dispozițiile naționale vizate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 aprilie 2018, Egenberger, C-414/16, EU:C:2018:257, punctele 78 și 79, precum și Hotărârea din 3 iunie 2025, Kinsa, C-460/23, EU:C:2025:392, punctul 72).

- 77 Ținând seama de ansamblul considerațiilor care precedă, se impune ca la întrebarea adresată să se răspundă că articolul 20 și articolul 21 alineatul (1) TFUE, citite în lumina articolului 7 și a articolului 21 alineatul (1) din cartă, trebuie interpretate în sensul că se opun reglementării unui stat membru care, pentru motivul că dreptul acestui stat membru nu autorizează căsătoria între persoane de același sex, nu permite recunoașterea căsătoriei între doi resortisanți de același sex ai statului membru menționat, încheiată în mod legal în cadrul exercitării libertății lor de circulație și de ședere într-un alt stat membru în care aceștia au întemeiat sau au consolidat o viață de familie, și nici transcrierea în acest scop a actului de căsătorie în registrul de stare civilă al primului stat membru atunci când această transcriere este singurul mijloc prevăzut de acesta pentru o asemenea recunoaștere.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 78 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară:

Articolul 20 și articolul 21 alineatul (1) TFUE, citite în lumina articolului 7 și a articolului 21 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene,

trebuie interpretate în sensul că

se opun reglementării unui stat membru care, pentru motivul că dreptul acestui stat membru nu autorizează căsătoria între persoane de același sex, nu permite recunoașterea căsătoriei între doi resortisanți de același sex ai statului membru menționat, încheiată în mod legal în cadrul exercitării libertății lor de circulație și de ședere într-un alt stat membru în care aceștia au întemeiat sau au consolidat o viață de familie, și nici transcrierea în acest scop a actului de căsătorie în registrul de stare civilă al primului stat membru atunci când această transcriere este singurul mijloc prevăzut de acesta pentru o asemenea recunoaștere.

Semnături